

הבת עושה הכל ברגע האחרון

לעשות בשמונה-עשרה שנים, יעשה הצבא ביום אחד...

לוח הזמנים הצבאי, בייחוד בטירונות ובקורסים השונים, צפוף מאוד. הבת תלמד לנצל כל רגע. אם לא – היא תלמד זאת בדרך הקשה... נקווה שהשיעורים האלה לא יהיו קשים, ושהבת תקח אתה לחיים האזרחיים את מה שתלמד בצבא.

חינוך מתחיל מהבית

אבל עוד לפני שהבת מתגייסת, כדאי שריקי תרגיל את הבת לחיים פחות מפונקים. קודם כל: בפעם הבאה שהיא באה בטענות על משהו (החולצה לא מכובסת, הסנדוויץ' לא מוכן), התגובה של ריקי צריכה לבוא מיד: לא כעס, לא צעקות, אלא רק משפט אחד: "ממחר את אחראית על הכביסה שלך ועל הסנדוויצ'ים שלך. אני מפסיקה להיות אחראית עליהם".

צריך לומר את המשפט הזה ולהתכוון אליו. לא לאיים סתם. אם את מתכוונת להמשיך לכבס לה את החולצות ולהכין לה סנדוויצ'ים, אל תאיימי להפסיק. אם תאיימי ולא תקיימי, הבת תלמד שאת אדם לא רציני ושאת ערך למילים שלך. ילדים ואפילו תינוקות יודעים להבחין היטב מתי ההורים מתכוונים ברצינות ומתי לא. מתי הם עומדים במילה שלהם ומתי לא.

הבת כבר לא ילדה, אך עדיין לא מאוחר לחנך אותה. היא צעירה.

אם הבת מגלה הבנה לפעיה ורצון להשתנות, כדאי לעזור לה לתכנן את לוח הזמנים שלה בצורה נכונה.

הציעי לה לתכנן ולכתוב את לוח הזמנים, הציעי לה לעקוב אחרי הביצוע בעצמה, וכך תוכל ללמוד איפה הבעיה שלה. היא תוכל ללמוד מהניסיון, ובפעם הבאה – לתכנן טוב יותר ולבצע טוב יותר. התנהלות על-פי לוח זמנים מוכן מראש חוסכת זמן, אבל צריך תמיד להשאיר זמן גם לספונטניות... אנחנו לא רופוטים...

ענת דותן

מכתבים למדור "הכל נשאר במשפחה" אפשר לכתוב לפי הפתובת: ענת דותן, "שער למתחיל", המסגר 9, תל-אביב. או למדור "כתבו לנו" באתר שלנו: www.slamathil.co.il

ריקי פותחת: יש לי שני בנים ובת. הבת ה"קטנה" כבר בת 18. היא מסיימת השנה את בית-הספר ומתגייסת לצה"ל. היא ילדה מקסימה ותלמידה טובה. יש רק דבר אחד שמוציא אותי מהכלים: היא עושה הכל ברגע האחרון. לומדת למבחן ביום האחרון; אומרת לי שצריך לקנות חוברת עבודה – ביום האחרון; ברבע לשמונה בבוקר היא נזכרת לומר לי שיש לה יום ארוך ושצריך לה שני סנדוויצ'ים; בעשרה לשמונה היא לא מוצאת את חולצת התלבושת האחידה וכועסת שלא כיבסתי אותה; כשאני כבר במכונית ומחכה לה כדי להקפיץ אותה לבית-הספר, היא מחפשת את המחברות והספרים. מוכן שאני אשמה... כאשר נוסעים לחו"ל, היא אורזת את המזוודה ברגע האחרון, ואז היא לא מוצאת את הדרבון...

אני ממש לא מבינה איך היא מצליחה בלימודים. אני פוחדת שבצבא היא תסבול מאוד מהתכונה הזו שלה. דיברתי איתה על כך כבר אלה פעמים – ושום דבר לא עזר. אני חייבת לציין שבעלי ואני ושני האחים הבוגרים שלה – ממש ההפך. אם אני צריכה לצאת לאיזה-שהוא מקום בבוקר, התיק שלי ארוז ומוכן כבר בערב הקודם. איך את מציעה לנו לחנך אותה?

מה שאמא לא הצליחה לעשות בשמונה-עשרה שנים, אולי יעשה הצבא ביום אחד...

הזמן אחרי הזמן האבוד... יש כאן עניין של אישיות, אבל גם של חינוך ותרגול.

אפשר לחנך ולהתחנך לסדר ולארגון. אפשר לתרגל אותם עד שיהפכו להרגל של קבע. אפשר, אבל צריך לרצות. צריך להבין שיש בעיה שצריך לטפל בה. בדרך כלל, הקושי הוא להוראות בכך שיש בעיה. אם תגידו למישהו שהוא עושה הכל ברגע האחרון – הוא יחשוב שאתם לא מבינים על מה אתם מדברים. אל תנסו אפילו...

הצבא מחנך

ריקי דואגת מה יהיה כאשר הבת תהיה בצבא. היא פוחדת שבתה תסבול בגלל התכונה הזו שלה. לי יש הרגשה, שמה שאמא ריקי לא הצליחה

ריקי מתלוננת שיש לבתה רק תכונה אחת שמוציאה את אמה מהכלים. לדעתי, יש לבת עוד כמה בעיות: היא מפונקת. היא התרגלה שאמא שלה עושה עבורה הכל: מכבסת, מכינה סנדוויצ'ים, מסייעת לבית-הספר. היא התרגלה גם להאשים את אמא ולכעוס עליה בכל פעם שהיא לא מוצאת משהו. במילים אחרות: במקום לבדוק את עצמה ולשנות את ההתנהגות שלה, הכי נוח לכעוס על אמא.

אמא סופגת הכל...

אמא באמת אשמה. היא אשמה בכך שלא הציבה (שלא שמה) לבת גבולות, כך שתרע מה התפקידים והמחויבויות שלה, ומה התפקידים והמחויבויות של אמא.

איפה כאן הבעיה?

יש אנשים מאורגנים, שיודעים לשלוט היטב בזמן. לעומתם יש אנשים שדוחים הכל לרגע האחרון. לפעמים הם מצליחים – ולפעמים לא. אם הם מצליחים – הם ממשיכים בדרכם. אם הם נכשלים ומפסידים משהו חשוב – אז יש סיכוי שבפעם הבאה הם יפעלו בדרך חכמה יותר. לא בטוח...

האנשים שאינם יודעים לארגן לעצמם נכון את הזמן – עסוקים תמיד. נדמה להם שאלה שעושים הכל בזמן הם פשוט אנשים פנויים. מוכן שאין הדבר נכון. להפך: ככל שאתה מאורגן ומסודר יותר, אתה מספיק יותר. אתה לא רץ כל